

[Thestrup.]

således som der er redegjort for det i bemærkningerne. Hvor stor den reelle vinding for statskassen vil blive, er således tvivlsomt.

Endelig er hele sagen faktisk blevet for gammel. Loven er altså fra 1924, arbejderne var gjort færdig i 1933, partsfordelingen var færdig den 20. december 1941, og nu i 1954 skal vi så til at indkræve bidragene. Det er intet under, om mange af disse lodsejere har fået den opfattelse, at i denne sag skulle der ikke ske mere. Det fremgår af sagen, at man fra administrationens side har bestræbt sig for at få så mange lodsejere som muligt ind under landvindingsloven og dermed godtgøre dem en del af bidraget, og at det netop er det, der har trukket indkrævningen i langdrag. Jeg skal ikke kritisere dette; det er prisværdigt, at man bestræber sig derfor; det viser jo tillige, at man fra administrationens side har haft en følelse af, at Hvide Sande-bidragene var en urimelighed, men jeg kan ikke lade være med at sige, at den hurtige afgørelse — i den ene eller den anden retning — meget ofte virker bedre end den afgørelse, der vel er udmålt med passer og lineal, men som kommer meget sent. Forholdet er i mange tilfælde det, at når den sene afgørelse endelig kommer, har forholdene ændret sig, og så passer den som en hund i et spil kegles.

Det er blevet mig sagt, at lodsejerne fra første færd har regnet med, at den bidragspligt, som loven af 29. marts 1924 hjemler, aldrig ville blive gjort gældende. Jeg ved ikke, om det er rigtigt; meget kunne tyde herpå. Man skulle synes, at ordningen af afløbsforholdene fra en fjord som Ringkøbing fjord måtte være en statsopgave. Det fortælles jo også derovre, at den ejendommelige ordning — og det er unægtelig en ejendommelig ordning — som loven af 1924 etablerer, skyldes, at man mente med indsættelsen af lodsejernes stemmeret og bidragspligt at have sat en bom for projektets udførelse.

Men lad nu dette være, hvad det er, og lad det have været mindre berettiget, at lodsejerne, da projektet blev sat i gang for snart 30 år siden, mente, at de aldrig ville komme til at betale bidrag. I dag er forholdet i alt fald det, at selvom bidragspligten ikke ligefrem er forældet, må indkrævnin-

gen af den virke urimeligt. Jeg undtager herfra den del af bidragene, der godtgøres gennem landvindingsarbejder, og hvor lovens § 3 netop etablerer en særlig ordning.

Jeg kan således helt gå ind for lovens princip: eftergivelse af de bidrag, som der ikke gennem senere landvindingsarbejder er opnået ækvivalens for, og tilbagebetaling af de allerede erlagte.

Men jeg har to bemærkninger at gøre. For det første: Hvorfor er Ringkøbing by ikke med i fritagelsen — eller rettere, da den har betalt, i tilbagebetalingen? Ringkøbing by har jo ikke haft nogen direkte gavn af ordningen af afløbsforholdene ved Ringkøbing fjord. Tværtimod er forholdet det, som den foregående ærede taler nævnte, at der er opvokset en by ved Hvide Sande, således at fiskerne bor der og bliver forsynet der i stedet for i Ringkøbing. Jeg synes, vi burde tage skridtet fuldt ud og tilbagebetale også Ringkøbing by det, den har betalt. Ringkøbing by har mig bekendt indsendt andragende om at få tilbagebetalt det, der er erlagt, og har i dette andragende gjort rede for de grunde, der taler herfor, og synes jeg, gjort det på en god og udførlig måde.

For det andet: Er det ikke muligt at give loven en sådan form, at den ikke fremtræder som en bemyndigelseslov, men ligefrem siger, at bidragene eftergives og de erlagte betales tilbage, stadig med undtagelse af de i § 3 omhandlede? Jeg kender den højtærede minister så godt, at jeg ved, der ikke er noget at risikere ved en ordning som den foreslåede, men for mig at se er der noget forkert i — ikke mindst i et tilfælde som det foreliggende — ligesom at tilsøre det, vi tilsigter. Vi tilsigter at eftergive, at slette, disse bidrag, og jeg synes, vi skal sige det lige ud.

Hermed kan jeg på mit partis vegne anbefale sagen, idet jeg håber, at vi i udvalget hurtigt må nå til et tilfredsstillende resultat.

Kirkegaard: Lodsejerbidragene til Hvide Sande-anlægget kan vistnok betragtes som et problem, der er gået i hårdknude, ikke just fordi det efter vore dages begreber om penge drejer sig om særlig store beløb, når hensyn tages til projektets art og om-